

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **Ecoinstitut o.s.**, IČ 28559550, občanské sdružení se sídlem Jiráskova 1337, 508 01 Hořice, zast. JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem se sídlem Praha 2, Slavíkova 1568/23, PSČ 120 00, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, za účasti **1. ZO ČSOP Orlice**, Lhotecká 179, 500 09 Hradec Králové, **2. Technických služeb Hradec Králové**, Na Brně 362, 500 08 Hradec Králové 8 a **3. Statutárního města Hradec Králové**, Československé armády 408, 502 00 Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2013, zn. 3204/ZP/2013-PE-14, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaným rozhodnutím žalovaný změnil rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 11. 4. 2011, č.j. MMHK/050942/2011/zp2/mrk, vydaného na základě žádosti Technických služeb Hradec Králové ze dne 13. 1. 2011, o povolení ke kácení dřevin rostoucích mimo les, konkrétně čtyř topolů a jedné lípy srdčité na pozemku

parc. č. 327/1 v kat. území Malšovice, obec Hradec Králové. Jeho výsledkem bylo povolení ke kácení všech stromů, jichž se žádost týkala. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2013, zn. 3204/ZP/2013-PE-14, včas podanou žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

Po shrnutí dosavadního průběhu řízení a uvedení okolností odůvodňujících návrh na přiznání odkladného účinku žalobě (o tom ještě dále), žalobce rozvedl konkrétní žalobní důvody. Konstatoval, že byl zkrácen na svém právu seznámit se s podklady pro rozhodnutí a na tomto základě podat v řízení před vydáním rozhodnutí své vyjádření, důkazy a návrhy ve lhůtě, jež by byla s ohledem na celkovou délku řízení, složitost věci (odbornou náročnost) a charakter doplněných podkladů dostatečná. Za takovou totiž neměl desetidenní lhůtu stanovenou účastníkům řízení usnesením žalovaného ze dne 10. 6. 2013, zn. 3204/ZP/2013-PE-9, a to k provedení úkonů podle § 36 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“), a s tím, že v této lhůtě „mohou účastníci řízení navrhopvat důkazy, činit návrhy, případně (v souladu s ust. § 36 odst. 2 spr. řádu) vyjádřit v řízení své stanovisko a vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům rozhodnutí (§ 36 odst. 3 spr. řádu).“ Žalovaný v něm zároveň upozorňoval účastníky na to, že po uplynutí této desetidenní lhůty ve věci rozhodne. Žalobce považoval takto stanovenou lhůtu za nedostatečnou s ohledem na to, že obstarání znaleckých posudků od Ing. J. K., Ph. D., (č. 61-1 692/13 a č. 81-1 712/13) trvalo cca 4 měsíce, čímž došlo k překročení původně pro to stanovené lhůty do konce dubna 2013. Z těchto důvodů žádal žalovaného o její prodloužení, neboť si prý v ní nemohl obstarat „odborné reakce na doplněné podklady“. Podle žalobce je neadekvátní, jestliže žalovanému trvalo zadání a obstarání odborného posouzení (znaleckých posudků) 92 dní, aby pro reakci účastníků k nim byla stanovena pouze desetidenní lhůta. Žalovanému vytýkal, že mohl stanovit novou lhůtu pro návrhy na důkazy, ten se však již věci dále nezabýval a postoupil věc Ministerstvu životního prostředí. Z uvedeného žalobce dovozoval, že stanovená desetidenní lhůta nebyla dostatečná a nesplňovala požadavky § 4 odst. 1 a 4 a § 36 odst. 3 správního řád. Dodal, že v okamžiku oznámení nového projednání věci (po vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. prosince 2012, č.j. 6 As 69/2012-27) nebylo ještě ani jisté, jaké budou výsledky nového znaleckého zkoumání a nebylo tedy ani zřejmé, jaké důkazy a podklady by přicházely v úvahu. Tuto skutečnost považoval za o to závažnější, když doplnění podkladů rozhodnutí bylo prováděno v odvolacím řízení.

K otázce přiměřenosti oné desetidenní lhůty žalobce odkazoval na § 83 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v platném znění, podle něhož je třeba v řízeních ve věcech ochrany přírody oznámit konání jednání účastníkům řízení alespoň 15 dnů předem, ve složitých případech 30 dnů. Byť se v daném případě jednání nekonalo, měla by být podle žalobce i tak dáována účastníkům v řízeních ve věcech ochrany přírody lhůta k přípravě vyjádření, obstarání důkazů či vnesení jiných návrhů minimálně 15 dnů, respektive ve složitých věcech 30 dnů. V přezkoumávané věci tedy sice byla dána žalobci možnost podat v řízení návrhy ve směru k doplněným znaleckým posudkům, ovšem lhůta k tomu stanovená byla podle

něho nedostatečná. Uvedeným postupem prý došlo podle žalobce ke zkrácení jeho práv v rozporu s § 4 odst. 4 a § 36 odst. 3 správního řádu.

Důvodnost této žalobní námitky podpořil zároveň odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz rozsudky ze dne 13. 8. 2003, sp. zn. 7 A 198/2000, ze dne 27. 3. 2009, sp. zn. 4 As 71/2008). Žalobce dále na základě § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), navrhoval přezkoumat též zákonnost usnesení žalovaného ze dne 10. 6. 2013, č.j. 3204/ZP/2013-PE-9, jakož i rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 4. 9. 2013, č.j. 1219/550/13-Hr 54146/ENV/13, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti vpředu uvedenému usnesení o stanovení zmíněné desetidenní lhůty.

Žalobce uzavřel s tím, že vzhledem k uvedenému bylo žalované rozhodnutí vydáno v rozporu s § 2 odst. 4, § 3, § 4 odst. 1 a 4, § 36 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, a proto navrhoval žalované rozhodnutí zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 1. 10. 2013. Uvedl v něm, že rozhodoval na základě spolehlivě zjištěného stavu věci, přičemž za podklady rozhodnutí vzal zejména znalecké posudky Ing. J. K., Ph. D., ze dne 3. 5. 2013, č. 61-1 692/13, a ze dne 1. 6. 2013, č. 81- 1 712/13, znalecký posudek Ing. P. B., Ph.D., ze dne 26. 3. 2011, č. 0511 a znalecký posudek Ing. P. K. ze dne ze dne 12. 8. 2011, č. 30/2011. Při jejich hodnocení vycházel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2012, č. j. 6 As 69/2012 – 27, a své úvahy dostatečně popsal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitkám žalobce uvedl následující.

Po obdržení rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2012, č.j. 6 As 69/2012-27, oznámil dne 8. 2. 2013 nové projednání věci dopisem ze dne 20. 2. 2013, č.j. 3204/ZP/2013-PE-3. V jeho rámci zajistil, a to v intencích zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu, revizní znalecký posudek ohledně posouzení předmětných dřevin v ulici Záměstí v Hradci Králové. Za tím účelem ustanovil znalcem s odborností ochrana přírody (hodnocení stavu a návrh technologie, ošetření stromů, diagnostika provozní bezpečnosti stromů - vizuální, přístrojová) Ing. J. K., a to usnesením ze dne 28. 2. 2013, č.j. 3204/ZP/2013-PE-4. Usnesením ze dne 7. 3. 2013, č.j. 3204/ZP/2013-PE-5, bylo řízení o odvolání přerušeno do 30. 4. 2013, tj. na dobu, během které měl být zpracován revizní znalecký posudek. Vypracovaný znalecký posudek datovaný dnem 3. 5. 2013, č. 61-1 692/13, žalovaný obdržel dne 9. 5. 2013. Nebyl však kompletní (chyběla zcela revizní část znaleckého posudku), a proto byl znalec vyzván výzvou ze dne 13. 5. 2013, č. j. 3204/ZP/2013-PE-7, k doplnění chybějící části posudku. Doplněk (znalecký posudek ze dne 1. 6. 2013, č. 81-1 712/13) byl žalovanému doručen dne 7. 6. 2013.

Překročení původně stanovené lhůty pro vypracování znaleckého posudku tak bylo způsobeno nutným dopracováním revizního znaleckého posudku. Bez něho by žalobce neměl úplné podklady pro vydání rozhodnutí.

Dne 17. 5. 2013 se zástupce žalobce T. Š. seznámil u žalovaného s podklady pro rozhodnutí. Jmenovanému byl předložen spis vedený ve věci, který již obsahoval i znalecký posudek ze dne 3. 5. 2013, č. 61-1 692/13, vypracovaný Ing. J. K. a byl seznámen s dosud učiněnými kroky v řízení, tedy i s odeslanou výzvou k doplnění revizního posudku. Dále bylo žalobci přislíbeno, že po dopracování revizního posudku mu bude tento doplněk zaslán elektronickou cestou. Žalobce měl tedy oproti ostatním účastníkům řízení více času k seznámení se s novým podkladem pro rozhodnutí. Navíc byl revizní znalecký posudek zaslán žalobci jednak elektronicky, tak i v listinné podobě.

Dne 10. 6. 2013 žalovaný stanovil usnesením č.j. 3204/ZP/2013-PE-9 účastníkům řízení lhůtu 10-ti dnů pro navrhování důkazů a činění návrhů. Zároveň byly zaslány všem účastníkům řízení kopie posudků Ing. J. K. k seznámení. V této lhůtě měli účastníci řízení možnost vyjádřit se ke všem podkladům pro rozhodnutí o odvolání, které byly v průběhu řízení shromážděny (ust. § 36 odst. 3 správního řádu). Stanovenou 10-ti denní lhůtu považuje žalovaný za dostatečnou pro seznámení se s podklady rozhodnutí i pro podání vyjádření k nim. K porušení § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo, přičemž žalobci vyšel žalovaný naopak vstříc, tím, že mu poskytl předmětné posudky ve dvou podobách, listinné i elektronické. Otázku přiměřenosti stanovené desetidenní lhůty posuzovalo následně v odvolacím řízení Ministerstvo životního prostředí, které odvolání žalobce proti usnesení, jímž byla stanovena, tedy ze dne 10. 6. 2013, č.j. 3204/ZP/2013-PE-9, zamítlo a potvrdilo je.

Zadávání a obstarávání dalšího oponentního posudku, když v průběhu řízení již byly pořízeny celkem čtyři znalecké posudky, považuje žalovaný za nadbytečné, neboť revizní znalecký posudek prokázal, že předmětné dřeviny jsou provozně nebezpečné a jakékoli opatření ke zvýšení jejich provozní bezpečnosti by bylo v případě dočasně perspektivních stromů neekonomické a nespolehlivé. Předmětné dřeviny je nezbytné pokácet z důvodu jejich vysoké provozní nebezpečnosti, neboť v důsledku jejich stavu hrozí škoda nemalého rozsahu či nebezpečí ohrožení života či zdraví osob, které se v blízkosti dřevin pohybují, a to zejména v případě působení nepříznivých povětrnostních vlivů.

Žalovaný uzavřel s tím, že postupoval v souladu se správním řádem, když oznámil zahájení řízení všem účastníkům řízení dle ust. § 47 odst. 1 správního řádu, pořídil odborný revizní znalecký posudek jako podklad pro rozhodnutí a všichni účastníci řízení měli v souladu s § 38 správního řádu možnost nahlížet do spisu a právo činit si z něho výpisy či kopie spisu nebo jeho části. Byl vyhodnocen rovněž funkční a estetický význam předmětných dřevin. Vzhledem k tomu žalovaný navrhoval žalobu zamítnout.

K projednání žaloby nařídil krajský soud na den 12. 11. 2013 jednání. Účastníci řízení při něm setrvali na svých dosavadních stanoviscích. Žalobce opakovaně zdůraznil, že s ohledem na celkovou délku řízení a odborně složitou stránku věci, byla lhůta 10 dnů stanovená žalovaným k podání vyjádření k podkladům rozhodnutí a případným návrhům na doplnění řízení krátká. Neumožňovala totiž podle něho kvalifikovanou reakci na ně. Tuto skutečnost považoval za o to závažnější, že k doplnění řízení došlo v rámci odvolacího řízení a že proti rozhodnutí v něm vydaném již není přípustný opravný prostředek. Lhůta pro seznámení se s podklady rozhodnutí přitom musí plynout od okamžiku, kdy jsou úplné a nic na tom nemůže změnit skutečnost, že tak mohl činit i dříve, stejně jako že mohl navrhnout důkazní prostředky po celou dobu řízení. Setrval na tom, že délka lhůty pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí měla být stanovena v intencích § 83 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v platném znění.

Žalovaný odkazoval na obsah svého vyjádření k žalobě a s ohledem na rozsah doplněných znaleckých posudků trval na tom, že stanovená desetidenní lhůta pro seznámení se s podklady a podání případných vyjádření či návrhů byla dostatečná.

Z osob zúčastněných na řízení se k věci vyjádřilo pouze Statutární město Hradec Králové, které se v podstatě ztotožnilo se závěry žalovaného. Navrhovalo žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Poté krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního s.ř.s, přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

K věci samé třeba nejdříve uvést, že podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumává napadané výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadaného správního rozhodnutí je tak ve správním soudnictví vymezen těmi žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Ty jsou uvedeny výše a krajský soud po jejich přezkoumání dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.

Stěžejní žalobní námitkou bylo tvrzení žalobce, že žalovaný nepostupoval při vydání žalovaného rozhodnutí v souladu s ustanovením § 36 odst. 1 až 3 správního řádu. V nich je stanoveno, že:

- (1) Nestanoví-li zákon jinak, jsou účastníci oprávněni navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí; správní orgán může usnesením prohlásit, dokdy mohou účastníci činit své návrhy.
- (2) Účastníci mají právo vyjádřit v řízení své stanovisko. Pokud o to požádají, poskytne jim správní orgán informace o řízení, nestanoví-li zákon jinak.

(3) Nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

Tato všechna zákonem daná práva byla žalobci zajištěna.

Krajský soud se předně neztotožňuje se žalobcem v tom, že by měla být délka lhůty pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí závislá na tom, jak dlouho řízení trvá. Tato okolnost, délka řízení, totiž nemá žádnou vypovídací hodnotu, jak je ostatně zřejmé i z dané věci. Naopak lze konstatovat, že při déletrvajícím řízení mají jeho účastníci delší dobu na to, aby její rozhodné skutečnosti postupně vstřebali a zažili. Tak jako tomu bylo v dané věci, kdy její podklady musely být účastníky řízení znovu a znovu probírány, a to nejen ve vlastním správním řízení, ale následně i v souvislosti s přezkumným řízením před Krajským soudem v Hradci Králové a řízením o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem.

Právě z těchto důvodů bylo na místě posuzovat délku lhůty stanovené účastníkům řízení pro jejich seznámení se s podklady rozhodnutí, pro jejich vyjádření se k nim a uplatnění jejich výhrad nikoliv s ohledem na délku předchozího řízení, nýbrž s ohledem na rozsah podkladů opatřených žalovaným v době po vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. prosince 2012, č.j. 6 As 69/2012-27. Tedy poté, co byla věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Krajský soud k tomu ze správního spisu zjistil, že žalovaný dopisem ze dne 2. 2. 2013, č.j. 3204/ZP/2013-PE-3, oznámil účastníkům řízení nové projednání věci, v jehož rámci usnesením ze dne 28. 2. 2013, č.j. 3204/ZP/2013-PE-4, ustanovil znalcem Ing. Jaroslava Kolaříka, Ph.D. Jeho úkolem bylo vypracování revizního znaleckého posudku ve věci posouzení předmětných dřevin v ulici Zámostí tak, jak naznačil v citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud. Vypracovaný znalecký posudek ze dne 3. 5. 2013, č. 61-1 692/13, obdržel krajský úřad dne 9. 5. 2013 a jeho následné doplnění dne 7. 6. 2013 (znalecký posudek ze dne 1. 6. 2013, č. 81-1 712/13). Dlužno přitom poznamenat, že teprve v tomto druhém znaleckém posudku (v podstatě doplňku), bylo provedeno srovnání již existujících znaleckých posudků (Ing. P. B., Ph.D. a Ing. P. K.) v intencích rozsudku Nejvyššího správního soudu, a to v rozsahu dvou stran textu ve formátu A4 (předchozí znalecký posudek Ing. J. K., Ph.D, 3. 5. 2013, č. 61-1 692/13, obsahuje bez záhlaví a znalecké doložky celkem 4 strany). Žádné další podklady pro rozhodnutí ve věci již žalovaný neopatřoval.

Usnesením ze dne 10. 6. 2013, č.j. 3204/ZP/2013-PE-9, žalovaný podle § 36 odst. 1 správního řádu stanovil, že „ve lhůtě do deseti dnů od obdržení tohoto usnesení mohou účastníci řízení navrhnout důkazy, činit návrhy, případně (v souladu s ust. § 36 odst. 2 spr. řádu) vyjádřit v řízení své stanovisko a vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům rozhodnutí (§ 36 odst. 3 spr. řádu). Po uplynutí této lhůty krajský úřad v předmětné věci

rozhodne.“ Žalobci bylo uvedené usnesení spolu se znaleckými posudky doručeno podle dodejky dne 14. 6. 2013, takže lhůta pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí mu uplynula dne 24. 6. 2013. V této lhůtě žalobce neučinil ve směru k žalovanému a věci jako takové ničeho. Až teprve dopisem ze dne 26. června 2013 se obrátil na žalovaného s tím, že stanovená lhůta 10 dnů pro vyjádření se k předloženým znaleckým posudkům je vzhledem k délce jejich zpracování neúměrně krátká, což mu znemožňuje obstarat si vlastní odborné posouzení. Proti tomuto usnesení podal žalobce zároveň též odvolání. Jelikož však odvolání do unesení (§ 76 odst. 5 správního řádu) nemá odkladný účinek, přistoupil krajský úřad k rozhodnutí ve věci.

Krajský soud v uvedeném postupu neshledal pochybení, když stanovenou desetidenní lhůtu má za dostatečnou k tomu, aby žalobce mohl uplatnit svá procesní práva plynoucí mu z ustanovení § 36 správního řádu. Nové podklady, k nimž se žalobce mohl vyjádřit totiž nejsou svým rozsahem nikterak obsáhlé a rozhodně nejsou výsledkem trvalé práce znalce (případně žalovaného) po dobu cca 4 měsíců od zadání znaleckého posudku po jeho kompletní vyhotovení, jak se žalobce snažil naznačovat. Navíc mají v převážné míře povahu vzájemného srovnávání již dříve opatřených a účastníkům řízení známých znaleckých posudků. S přihlédnutím k těmto skutečnostem považuje krajský soud stanovenou desetidenní lhůtu za souladnou s požadavky stanovenými v § 39 odst. 1 správního řádu a odpovídající konkrétním podmínkám daného správního řízení. Za dostatečnou k tomu, aby se žalobce seznámil s obsahem cca šesti stránek nikterak obsáhlého textu.

Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani žalobcova podpůrná argumentace ustanovením § 83 odst. 2 zákona o ochraně přírody, podle něhož, je-li nařízeno ve věcech ochrany přírody ústní jednání, je povinen orgán ochrany přírody doručit předvolání k tomuto jednání účastníkům řízení nejméně 15 dnů, ve zvláště složitých případech 30 dnů přede dnem ústního jednání. V daném případě totiž ústní jednání nebylo nařizováno, takže na něj uvedené ustanovení přímo ani nedopadá, přičemž desetidenní lhůta k vyjádření se k podkladům rozhodnutí je zcela běžná i v jiných srovnatelných správních řízeních (viz např. § 112 odst. 2 stavebního zákona, podle něhož lze stanovit lhůtu 10 dnů, do kdy mohou účastníci uplatnit své námitky, popřípadě důkazy ke stavbě). Ostatně i s.ř.s. má lhůtu 10 dnů před nařízeným jednáním pro účastníky řízení za dostatečnou k tomu, aby měli čas k přípravě (viz § 49 odst. 1 s.ř.s.). Znovu však musí krajský soud zdůraznit, že vzhledem k rozsahu podkladů, k nimž se měli účastníci řízení možnost vyjádřit, byla stanovená desetidenní lhůta plně postačující.

Na základě těchto závěrů posuzoval krajský soud i návrh žalobce na přezkoumání usnesení žalovaného ze dne 10. 6. 2013, č.j. 3204/ZP/2013-PE-9, a rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 10. 6. 2013, č.j. 3204/ZP/2013-PE-9, se závěrem, že jimi nebyl dotčen ve svých procesních právech.

Vzhledem k výše uvedenému krajskému soudu nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jim soud uložil. Žádné takové náklady zúčastněným osobám nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 21. listopadu 2013

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu